

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਅਵਸਥਾ ਚੰਗੀ ਰਹੇਗੀ , ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਸਮਿਤੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਲਈ ਹੈ - ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸਮਿਤੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਵਾ ਦਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖਿਆਲਾਤ ਕੱਢ ਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਧਰਮ ਗੋਦ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਗੀਤਾ ਦਾ ਪਾਠ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਬਲ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਾਮ- ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਾਲੇ ਭਸਮੀ ਭੂਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਅਮਰਲੋਕ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਤੋਂ ਅਮਰਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਦੁੱਖ ਹਰ ਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਨਾਉਣ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਮਜ਼ਾ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ, ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਾਈਆਂ ਹਨ? ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ - ਤਿੰਨੋਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਜਰੂਰ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੁੱਖੀ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਸਤੋਗੁਣੀ ਸ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਲਿਯੁਗੀ ਤਮੋਗੁਣੀ ਸ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਨੰਬਰਵਾਰ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬੁਰੇ ਲੱਛਣ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਦੈਵੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ। ਹਾਂ, ਸਾਹੁਕਾਰ ਅਤੇ

ਗਰੀਬ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੁਖਧਾਮ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਹਿਣਗੇ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਕੇ ਲੋਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਗੀਰਥ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰੱਥ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ। ਬੈਲ ਤੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਆਏਗਾ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੈਲ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਥੋੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਸੁੱਖ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਯ ਸੁੱਖ ਭਾਸਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਡ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਤਾਂ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਕੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਹ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਦੇ ਤੇ ਕਾਮ - ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਡੋਪਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ, ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਇਹ ਕਹਾਂਗੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਹ ਕਹੇਗਾ ਇਹ ਸਾਡਾ ਫਾਲੋਰਸ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਕਿੰਨੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਡੋਪਸ਼ਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਫਿਰ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਨ। ਪਰ ਜਦਕਿ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਬਨਾਉਣ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਐਫੀ.ਜੀ. ਬਣਾ ਕੇ ਸਾੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਤੇ ਕੇਸ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਿਆ ਹੈ? ਆਖਰੀਨ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਰੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਐਟਮੀਕ ਬੰਬਜ਼ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਗੁੱਡੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਰਚਾ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਫਾਲਤੂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਭਟਕਦੇ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ, ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ, ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਵਰਾਜ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਤਿਯੁਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ਼ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਫੇਰਸ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਚੰਗਾ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਆਉਣ - ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਲਾਈਫ਼ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ

ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਹੈਡ ਆਫ਼ਿਸ ਮਧੁਬਨ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੋਰਖਧੰਧਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਬਾਪ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਉਹ ਕਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਹਿਣਾ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਓ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਕਰੋ - ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੰਟਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। 8 ਘੰਟਾ ਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਮੰਗ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਰਟ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਸੁਮਿਰੇ... ਵਲ ਵਲ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ, ਉਹ ਵਲ ਵਲ (ਬਾਰ - ਬਾਰ) ਜਨਮ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਏ ਫਿਰ ਸਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਝੱਟ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਮੋਚਰਾ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿੱਘਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਜਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਰੋ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਜੇ ਕਰੋਗਾ ਸੇ ਪਾਏਗਾ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੁਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਪਰ ਉਹ ਗੱਲ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਿਉਂ ਇਵੇਂ ਗਾਉਂਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਗਿਰਧਰ ਗੋਪਾਲ... ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਪ੍ਰਿੰਸੇਸ ਕਾਲੇਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਸ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਕਦੀ ਬਿਮਾਰ ਪੈਂਦੇ, ਕਦੀ ਮਰ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਸ ਬਣਨ ਦੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਸ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਿਨੇ ਮਜ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਾਸਤੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ, ਇੱਥੇ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣਨਗੇ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਸਾਰਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰੋਗੇ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖੋਗੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਨਵਾਬ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਿਨਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੈਂਟਰਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਣਗੇ ਬੀ.ਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਮਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਟੀਚਰਸ, ਮੈਨਜਰ ਨੰਡੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਮੈਨੇਜਰ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚਲਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਦੁਸਰਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਦੱਸ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਹਿਮ ਦਿਲ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੱਕਦਮ ਲਿਖਵਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਨ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪਏ

ਹੇ ਨਾ ਮਤਲਬ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮ ਦਿਲ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਫ਼ਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਿਆਂ ਮਿੱਠੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।
ਵਰਦਾਨ:- ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਬਚਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਘਨ ਜਿੱਤ ਭਵ।
ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਇਨਵੇਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮਤਲਬ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇਗੀ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੇਫ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਹਰਮੁਖਤਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਅੰਤਰਮੁਖ, ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ, ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੂਰਤ ਰਹੋ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਚਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ।
ਸਲੋਗਨ:- ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਵਾਈ ਰੂਪੀ ਫਰੂਟ ਖਵਾਕੇ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਦਵੇ।

ਇਹ ਅਵਿਅਕਤ ਇਸ਼ਾਰੇ - ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਾਤਾ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਪਗਿਆ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਸਰਵਗਿਆ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਮਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।